

Arrest

nr. 154 344 van 13 oktober 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 6 mei 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 april 2015 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 28 april 2015 de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: [W.]

voornaam: [A.]

[...]

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 28/4/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

[...]

X 2° een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 18/1/14 en 18/6/2014. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

[...]

X een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene heeft bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen op 18/1/14 en 18/6/2014. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd.

Betrokkene werd nochtans door de stad Brugge geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene heeft op 5/12/2012 een asielaanvraag ingediend. Deze aanvraag werd op 08/04/2014 definitief verworpen door de RVV, een schending van artikel 3 EVRM werd dus niet aangetoond.

Betrokkene heeft een aanvraag tot wettelijke samenwoning ingediend bij de stad Brugge samen met een man van Belgische nationaliteit ([J. R. V., ...]). Op 17/07/2014 weigerde de burgerlijke stand van Brugge de wettelijke samenwoning te voltrekken, na negatief advies van het parket van Brugge. Bovendien, zijn intentie om wettelijk samen te wonen geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Er was namelijk vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoning wenste te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen. Hoewel er geen gunstig gevolg aan werd gegeven, heeft hij niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, is een inreisverbod van drie jaar proportioneel in het belang van de immigratiecontrole. Uit onderzoek van het dossier blijkt namelijk dat er geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het hoorrecht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Verweerder wordt in casu een inreisverbod van 3 jaar afgeleverd (stuk 1).

[...]

Art. 74/11, §1 Vreemdelingenwet bepaalt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Art. 74/11, §2, 2e lid Vreemdelingenwet bepaalt:

“De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”

Artikel 74/11 werd ingevoerd in de Vreemdelingenwet per wet van 19 januari 2012 inhoudende een omzetting van richtlijn 2008/115/EG naar het Belgisch recht.

De voorbereidende werken van de wet van 19 januari 2012 verduidelijkt:

“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”

(Parl. St. Kamer, DOC 53 1828/001, p. 23)

Hierbij dient te worden benadrukt dat het opleggen van een inreisverbod een discretionaire bevoegdheid omvat en aldus géén gebonden bevoegdheid voor verweerder omvat. Artikel 74/11 Vw. voorziet immers louter in de mogelijkheid voor verweerder om een inreisverbod op te leggen, doch geenszins in een verplichting om dit effectief te doen. Aldus kan verweerder binnen zijn discretionaire bevoegdheid op dit punt variëren tussen een inreisverbod van 0 dagen of 1 dag tot een inreisverbod van meer dan 5 jaar, hierbij rekening houdend met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

Dit heeft evident zijn onmiddellijke impact op de motiveringsplicht:

Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat (RvS nr. 43.560 van 30 juni 1993, R.W. 1994-95, noot I. OPDEBEEK; RvS nr. 43.556, 30 juni 1993).

“De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld.”

(OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., Formele Motivering van bestuurshandelingen, Administratieve rechtsbibliotheek, Die Keure, Brugge, 1999, p. 149, nr. 185).

De discretionaire bevoegdheid, minstens de ruime beoordelingsmarge, van verweerder is zéér groot inzake inreisverboden. Immers beschikt men over een scala van 0 dagen inreisverbod tot maximum 3 jaren inreisverbod in de categorie van artikel 74/11, §1, 2e lid Vw. zoals van toepassing in casu.

De motivatieplicht van verweerder kan in casu dan ook niet lichtzinnig worden opgevat, wat evenzoveel opgaat voor de zorgvuldigheidsplicht en de noodzaak tot een individueel onderzoek waarbij het evenredigheidsbeginsel voorop dient te worden gesteld.

In casu werd door verweerder meteen geopteerd om de maximumduur van 3 jaar inreisverbod te weerhouden. Nochtans is verweerder op de hoogte van de relatie van verzoeker en zijn partner, terwijl hij tevens op de hoogte is van het feit dat de weigering van de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand nog niet definitief is gezien het hoger beroep én van het feit dat verzoeker en diens partner alreeds sinds 28 mei 2013 samen wonen (stuk 4) en hun relatie zelfs notarieel reeds werd verankerd (stuk 3).

Met deze informatie werd geen rekening gehouden in de bestreden beslissing, zodat reeds minstens een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel voorligt. Immers, het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

Minstens werd het hoorrecht van verzoeker geschonden, wat evenzoveel zijn implicaties had op dit gebrekkig individueel onderzoek voorafgaand aan het opleggen van het maximuminreisverbod van 3 jaar.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebreke aan enig formele wetgeving ter zake, is de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing als aan onderstaande twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast;*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS 17 februari 2011, nr. 211.309; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).*

Bij een inreisverbod (quod in casu) is aan deze beide voorwaarden voldaan, derwijze dat de hoorplicht van toepassing is en het de gemachtigde toekwam om alvorens een inreisverbod op te leggen (laat staan een inreisverbod voor de maximumduur van 3 jaar t.a.v. een partner van een Belg waarmee men minstens alreeds twee jaar feitelijk samenwoont ... wat overeenkomstig artikel 40bis, §2 Vw. ontegensprekelijk alreeds als een "duurzame relatie" wordt aanzien), verzoeker de gelegenheid te bieden om hieromtrent zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen (zie o.a. RvV 27 augustus 2014, nr. 128.272).

"In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/11, §1 eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, en artikel 74/11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. De hoorplicht in het kader van de besluitvorming die leidt tot het opleggen van een inreisverbod hangt dan ook nauw samen met de genoemde bepalingen van artikel 47/11 van de Vreemdelingenwet."

(RvV nr. 128.272 van 27 augustus 2014, T.Vreemd. 2014, p. 408)

Ook meest recent heeft zowel het Hof van Justitie als de Raad van State zich nogmaals uitgesproken ten gunste van het hoorrecht, waarin werd benadrukt dat het hoorrecht een onderdeel is van de rechten van verdediging die een algemeen beginsel zijn van het recht van de Europese Unie, alsook een garantie voor elkeen om zijn standpunt kenbaar te maken tijdens een administratieve procedure, alvorens een beslissing wordt genomen die zijn belangen op een ongunstige manier zou beïnvloeden (HvJ arrest C-249/13 van 11 december 2014).

In casu werd verzoeker zijn hoorrecht ontnomen, wat op zich alreeds een reden tot verbreking uitmaakt, doch hetgeen evenzoveel een reden is waarom de beslissing in strijd is met het evenredigheidsbeginsel en artikel 8 EVRM en artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de EU. Minstens had verzoeker hierbij kunnen wijzen op diens notariële samenlevingsovereenkomst en diens duurzame levensgemeenschap gedurende reeds 2 jaar samenwonend te 8310 ASSEBROEK, Mispelaar 2, zodat verweerder alsdan een zorgvuldig en correct individueel onderzoek had kunnen voeren, waarbij alsdan ongetwijfeld niet tot een maximumduur van drie jaar inreisverbod zou zijn beslist.

Tenslotte is verweerder niet serieus door te poneren dat een inreisverbod van 3 jaar "géén ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt" waarbij het verzoeker bovendien "vrij staat om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 3 jaar een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van haar recht op gezins- en familiaal leven" (stuk 1).

Verweerder motiveert/poneert bovenstaande geciteerde bovendien volkomen in strijd met artikel 74/12 Vw. volgens hetwelk verzoeker pas wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, om de opheffing of opschorting van het resterende 1/3 van dit inreisverbod kan vragen.

Verweerder mag als overheidsdienst geen valse hoop scheppen in de poging om hiermee heisa of beroep door de betrokkene te vermijden. Verweerder moet objectief en correct zijn in haar verstrekte informatie, waarbij deze verstrekte informatie overeenkomstig het voorzienbaarheids- en loyaliteits-principe wettelijk correcte informatie dient te zijn en geen leugens om de pil te verzachten.

Dergelijk handelen is in strijd met de principes van behoorlijk bestuur.”

2.2.1. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]2

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In casu wordt verzoeker een inreisverbod opgelegd op grond van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Uit deze wetsbepaling volgt dat verweerder in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien hij vaststelt dat een vreemdeling een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd (“gaat gepaard”), en hiervan enkel kan afwijken omwille van humanitaire redenen. Verzoeker kan aldus niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat het hier om een loutere mogelijkheid tot het opleggen van een inreisverbod zou gaan.

Wat specifiek de duur van het inreisverbod betreft, bepaalt artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet wel dat deze dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Verzoeker stipt correct aan dat verweerder in casu beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid om een inreisverbod op te leggen variërend van 1 dag tot maximum

drie jaar, waarbij het bestuur rekening dient te houden met de specifieke omstandigheden van het geval, en dat dit een motiveringsplicht met zich meebrengt (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.871; RvS 18 december 2013, nr. 225.872; RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Verzoeker betwist op zich niet dat in zijn situatie de basisvoorwaarde voor het opleggen van een inreisverbod is vervuld. Hij betwist zo niet dat hij een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd, en met name geen gevolg heeft gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten van 15 januari 2014 en 18 juni 2014.

Wat de duur van het inreisverbod betreft, kan daarnaast worden aangenomen – hetgeen verzoeker op zich evenmin betwist – dat wel degelijk een afzonderlijke motivering werd voorzien waarom wordt besloten om verzoeker een inreisverbod voor een duur van drie jaar op te leggen. In dit verband wordt zo geoordeeld dat in het licht van de elementen van het dossier van verzoeker en zijn hardnekkigheid om illegaal in België te verblijven het gerechtvaardigd is om een inreisverbod van drie jaar op te leggen. Er wordt gewezen op het belang van een immigratiecontrole. Verweerder wijst erop dat verzoeker op 5 december 2012 een asielaanvraag indiende, die definitief werd afgewezen op 8 april 2014. Verweerder wijst er vervolgens op dat verzoeker bij de stad Brugge een aanvraag voor een wettelijke samenwoning indiende samen met een Belgische onderdaan, doch de Burgerlijke Stand van Brugge op 17 juli 2014 weigerde de wettelijke samenwoning te vermelden in het bevolkingsregister, na een negatief advies van het parket, omdat deze niet was gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Hierbij wordt daarenboven geduïd dat de intentie om wettelijk samen te wonen verzoeker nog geen recht op verblijf geeft en dat artikel 8 van het EVRM het opgelegde inreisverbod niet in de weg staat, nu dit nog geen breuk van de familiale relaties met zich meebrengt en verzoeker steeds gerechtigd is om in zijn land van herkomst een vraag tot opschorting of opheffing van het inreisverbod in te dienen in het kader van het recht op eerbiediging van het gezins- en familiaal leven en dat indien in dit kader het bewijs wordt geleverd dat is voldaan aan de voorwaarden voor een recht op verblijf in België het inreisverbod hem geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel berokkent. Verweerder benadrukt dat verzoeker niet heeft getwijfeld om illegaal in België te blijven, niettegenstaande geen gunstig gevolg werd gegeven aan zijn aanvraag tot wettelijke samenwoning. Hij stelt ten slotte van oordeel te zijn dat er wat verzoeker betreft geen specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod voor een duur van minder dan drie jaar.

Gelet op voormelde motivering dient te worden aangenomen dat verweerder, bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, wel degelijk rekening heeft gehouden met de samenwoning en vermeende relatie van verzoeker met een Belgische onderdaan. Hij verwees evenwel naar de beslissing van de Burgerlijke Stand van Brugge van 17 juli 2014 waarbij werd geweigerd de wettelijke samenwoning te vermelden in het bevolkingsregister, omdat deze niet het aangaan van een duurzame partnerrelatie beoogt, maar het verwerven van een verblijfsrecht. Verweerder gaf alzo op voldoende duidelijke wijze aan van mening te zijn dat voor hem een effectief beleefde of beoogde duurzame partnerrelatie, minstens in hoofde van verzoeker, niet blijkt. Bijkomstig motiveert verweerder dat verzoeker via de geëigende procedure steeds een vraag tot opschorting of opheffing van het inreisverbod kan indienen in het kader van het recht op eerbiediging van het gezins- en familiaal leven. Hij geeft aan dat indien in dit kader alsnog het bewijs wordt geleverd dat is voldaan aan de voorwaarden voor een recht op verblijf in België het inreisverbod hieraan niet in de weg zal staan.

Verzoeker betoogt dat het bestuur bijkomend rekening diende te houden met het feit dat de beslissing van de Burgerlijke Stand van Brugge tot weigering van vermelding van de wettelijke samenwoning in het bevolkingsregister niet definitief is gezien nog een hoger beroep mogelijk is, verzoeker en zijn partner reeds sinds 28 mei 2013 samenwonen en zij voor de notaris een samenlevingscontract hebben afgesloten. Er blijkt evenwel niet dat deze elementen van aard zijn dat deze afbreuk kunnen doen aan de gegeven motivering of deze de beoordeling vermogen te beïnvloeden. Verweerder betwist zo op zich niet dat verzoeker en de betreffende Belgische onderdaan samenwonen. De bestreden beslissing verwijst zo ook naar de aanvraag tot wettelijke samenwoning, die enkel mogelijk is bij samenwoning. Verweerder stelde evenwel vast dat door de Burgerlijke Stand van Brugge de vermelding van de wettelijke samenwoning in het bevolkingsregister werd geweigerd, na advies van het parket, en dit nu werd vastgesteld dat de wettelijke samenwoning minstens wat verzoeker betreft niet was gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Er blijkt niet dat de duur van het ingeroepen feitelijk samenwonen, of het gegeven dat de samenwoning wordt geregeld door een notariële samenlevingscontract, van aard is afbreuk te kunnen doen aan deze motivering. Verweerder geeft zo duidelijk aan zich op het standpunt te stellen dat niet blijkt dat de

(wettelijke) samenwoning van verzoeker en zijn partner wordt gekenmerkt door de wil, in hoofde van verzoeker, om een duurzame partnerrelatie uit te bouwen en dat bijgevolg thans niet blijkt dat dit gegeven verhindert dat verzoeker een inreisverbod voor een duur van drie jaar wordt opgelegd of rechtvaardigt dat een inreisverbod voor een mindere duur wordt opgelegd. De gegevens dat de partners sinds 28 mei 2013 officieel op hetzelfde adres staan ingeschreven en een notarieel samenlevingscontract zouden hebben gesloten waarin zij hun gemeenschappelijke huishouden willen regelen, zeggen op zich niets over de concrete relatie tussen de betrokkenen en vermogen op zich genomen nog geen partnerrelatie aan te tonen. Het komt de Raad ook niet kennelijk onredelijk voor waar verweerder bij het opleggen van een inreisverbod en het bepalen van de duur hiervan een loutere samenwoning van een vreemdeling in België, zelfs al gaat deze gepaard met een notarieel samenlevingscontract, wanneer niet blijkt dat deze is gericht op het uitbouwen van een duurzame partnerrelatie, niet weerhoudt als reden die verhindert dat een inreisverbod wordt opgelegd of niet in rekening brengt als element dat rechtvaardigt dat een mindere duur wordt opgelegd. Er blijkt zo ook niet dat een dergelijke loutere samenwoning wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM. Er blijkt evenmin dat enig hangend hoger beroep, of mogelijkheid hiertoe, verweerder verhinderde te verwijzen naar het voorhanden zijn in het rechtsverkeer van een beslissing van de Burgerlijke Stand van Brugge tot weigering van vermelding van de wettelijke samenwoning in het bevolkingsregister wegens schijnwettelijke samenwoning. Verweerder gaf ook duidelijk aan dat indien in het kader van een vraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod het bewijs wordt geleverd dat is voldaan aan de voorwaarden voor een recht op verblijf in België als familielid van een Belg het inreisverbod hieraan niet in de weg zal staan. Enig effectief ingediend hoger beroep dat in dit verband nog hangende zou zijn, wordt door verzoeker ook geenszins aannemelijk gemaakt.

Verzoeker toont niet aan dat de gegeven motivering betreffende (de duur van) het inreisverbod niet afdoende zou zijn, of dat verweerder is uitgegaan van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. Het louter aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de gegeven motivering laat de Raad, handelend als annulatierechter, ook niet toe zulks vast te stellen.

Verzoeker betoogt vervolgens dat verweerder handelt in strijd met artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet en de principes van behoorlijk bestuur, waar hij in zijn motivering stelt dat het verzoeker vrij staat om op eender welk ogenblik gedurende de komende drie jaar een opschorting of opheffing te vragen van het inreisverbod in het kader van zijn recht op eerbiediging van het recht op een gezins- of familieleven. Verzoeker is van mening dat artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet enkel voorziet dat een dergelijk verzoek tot opschorting of opheffing kan worden ingediend nadat twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken.

Artikel 74/12, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt in dit verband:

“De minister of zijn gemachtigde kan het inreisverbod opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen.

Wanneer twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken, kan de onderdaan van een derde land een opschorting of opheffing van het inreisverbod vragen om professionele of studieredenen.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, wordt de gemotiveerde aanvraag door de onderdaan van een derde land ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon- of verblijfplaats in het buitenland.”

Gelet op de bewoordingen van deze bepaling kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat een opschorting of opheffing van het inreisverbod op grond van het recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven pas zou kunnen worden gevraagd nadat twee derde van de duur van het inreisverbod is verstreken. Deze regel geldt zo enkel wanneer de opheffing of opschorting van het inreisverbod wordt gevraagd omwille van professionele of studieredenen. Dit betoog van verzoeker mist dan ook juridische grondslag.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Enige onzorgvuldige voorbereiding van de bestreden beslissing kan evenmin worden vastgesteld.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

2.2.2. In zoverre verzoeker zich verder beroept op een miskening van het hoorrecht, merkt de Raad op dat dit inhoudt dat de adreesaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, teneinde de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Opdat een schending van het hoorrecht tot de nietigverklaring van het bestreden besluit kan leiden, dient vast te staan dat de procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (naar analogie: HvJ 10 september 2013, C-383/13, punt 38).

Verzoeker stelt dat hij niet werd gehoord voorafgaand aan het opleggen van het bestreden inreisverbod. Indien dit wel het geval was geweest, zo stelt hij, had hij kunnen wijzen op de notariële samenlevingsovereenkomst en de *'duurzame levensgemeenschap gedurende reeds 2 jaar samenwonend te [...]'* met zijn partner. Hij is van mening dat verweerder indien hij kennis had van deze elementen en deze in rekening had gebracht, niet zou hebben besloten tot het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar.

De Raad merkt in dit verband vooreerst op dat verzoeker niet dienstig kan voorhouden als zou hij op geen enkel ogenblik in de mogelijkheid zijn geweest om zijn standpunt op dit punt naar voor te brengen. Verzoeker werd zo reeds in het kader van zijn asielaanvraag gehoord betreffende zijn homoseksuele geaardheid, waaronder zijn voorgehouden relatie in België met een Belgische onderdaan. Ook in het kader van het onderzoek naar schijnwettelijke samenwoning werd verzoeker gehoord betreffende zijn relatie met de betreffende Belgische onderdaan.

Zoals reeds werd aangehaald, was verweerder in de thans bestreden beslissing van mening dat de samenwoning en vermeende relatie tussen verzoeker en een Belgische onderdaan het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar niet verhindert, en niet rechtvaardigt dat een mindere duur wordt opgelegd, waarbij hij met name wees op de beslissing van de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van Brugge dat de beoogde wettelijke samenwoning, minstens wat verzoeker betreft, niet was gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners, maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Zoals reeds werd aangegeven, zijn de thans aangevoerde elementen dat verzoeker en zijn partner sinds 28 mei 2013 officieel op hetzelfde adres zijn ingeschreven en voor de notaris een samenlevingsovereenkomst zouden hebben gesloten op zich nog niet van aard alsnog een werkelijk bestaande of beoogde duurzame partnerrelatie in hoofde van verzoeker aan te tonen. Verzoeker maakt aldus in ieder geval ook niet aannemelijk dat hij, indien hij alsnog bijkomend was gehoord over zijn voorgehouden relatie met een Belgische onderdaan, elementen had kunnen aanbrengen die van aard waren de gemaakte beoordeling door het bestuur te beïnvloeden waar een inreisverbod voor drie jaar werd opgelegd.

Een schending van het hoorrecht kan niet worden weerhouden.

2.2.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie luidt verder:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."

Verzoeker stelt een relatie te hebben met een Belgische man van 74 jaar en sinds mei 2013 met deze man samen te wonen. De Raad stelt evenwel vast dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal in zijn beslissing van 20 december 2013 vaststelde dat verzoeker betreffende zijn beweerdde Belgische partner *"behalve zijn naam en zijn leeftijd verder weinig concrete informatie [kon] geven, terwijl [hij] toch met hem zou samenwonen en zelfs met hem zou willen huwen"*. De commissaris-generaal oordeelde dat de oprechtheid van verzoekers verklaringen omtrent zijn homoseksuele geaardheid was aangetast, beoordeling die in beroep werd bevestigd door de Raad. Verzoeker legt ter staving van zijn ingeroepen gezinsleven ook enkel een attest *'samenstelling van*

gezin' en een '*notariële akte aangaande de samenwoning*' voor. Wat dit eerste stuk betreft, kan de Raad hieruit enkel afleiden dat verzoeker op hetzelfde adres in België is ingeschreven als de betreffende Belgische man. Hieruit blijken verder geen aanwijzingen over de aard van de relatie of de hechtheid hiervan. Het tweede stuk betreft verder slechts, zoals reeds werd opgemerkt in het arrest nr. 122 222 van 8 april 2014 van de Raad, een niet-geauthentiseerde fotokopie van een samenlevingscontract, dat bovendien niet is ondertekend door één van de partijen noch door de betreffende notaris. Aldus kan aan dit document geen bewijswaarde worden gehecht. De ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de stad Brugge weigerde daarenboven reeds de vermelding van een wettelijke samenwoning met de betreffende Belgische onderdaan in het bevolkingsregister, na een negatief advies van het parket, omdat deze niet was gericht op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Gelet op de gegevens voorhanden in het dossier en de door verzoeker aangebrachte stukken is de Raad van oordeel dat niet afdoende blijkt dat er wat verzoeker en zijn voorgehouden partner betreft sprake is van een voldoende hechte gezinsband die onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Daarenboven gaf verweerder in de bestreden beslissing ook duidelijk aan dat verzoeker op eender welk ogenblik, overeenkomstig de in de wet voorziene procedure, een aanvraag tot opschorting of opheffing van het bestreden inreisverbod kan indienen in het kader van zijn recht op eerbiediging van het gezins- of familieleven en dat indien hij hierbij alsnog kan aantonen gerechtigd te zijn op een verblijf in België op deze grond het inreisverbod hier niet aan in de weg staat.

Gelet op de thans voorliggende gegevens wordt een schending van artikel 8 van het EVRM of van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie niet aannemelijk gemaakt.

2.2.4. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginsel van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Verzoeker toont met zijn uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding evenwel niet aan. Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.2.5. Het enig middel is ongegrond. De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker geen gegrond middel heeft aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS